

Cartea lui Daniel - Numărul șaiszeci și doi

Dezvăluirea Nestematelor Viziunii Profetice a lui William Miller: O examinare critică a îndepărtării adventismului de „Marea Lumină” și chemarea la întoarcerea la adevăratele temelii

Jeff Pippenger
2024-01-26

Bijuteriile din visul lui William Miller vor străluci de zece ori mai puternic decât au strălucit în istoria milleriților. Înțelegerea milleriților cu privire la cunoștința care a fost mărită în timpul istoriei lor a fost corectă, dar incompletă. Când înțelegerea lor este așezată într-un cadru istoric mai exact, ea evidențiază implicații mai grave, căci nu numai că extinde adevărurile profetice reprezentate prin bijuterii, ci produce și testul pentru cele zece fecioare ale zilelor din urmă. Înțelegerea milleriților este reprezentată pe cele două hărți pioniere (1843 și 1850). Ambele hărți au constituit o împlinire a tabelor profețite în capitolul doi din Habacuc, iar faptul că hărțile au fost o împlinire a lui Habacuc, precum și faptul că tocmai acele adevăruri au fost adevărurile fundamentale ale adventismului, au fost identificate ca atare de Spiritul Profeției.

Entenderea câtorva dintre adevărurile fundamentale a fost sporită în slavă pe măsură ce milleriții au fost conduși la înțelegerea sanctuarului ceresc și a adevărurilor legate de sanctuar, după marea dezamăgire din 22 octombrie 1844. Dar trecerea adventismului într-o stare laodiceeană în 1856 și respingerea lor finală a „celor șapte vremi” în 1863 i-au condus în pustia Laodiceei. Niciun adevăr semnificativ nu a fost adus la lumină prin adventism după anii 1850. Dacă vă îndoiiți de această afirmație, atunci identificați de ce este incorectă.

Milleriții au avut dreptate în înțelegerea capitolului doi din Daniel, însă înțelegerea lor a fost limitată. Adventismul nu a mers niciodată dincolo de înțelegerea millerită. Astăzi pot fi văzute toate cele opt împărății reprezentate în capitolul doi din Daniel, precum și simbolismul lui Daniel rugându-se pentru a înțelege taina visului lui Nebucadnețar. Acea taină reprezintă taina profetică finală (toți profeții identifică zilele de pe urmă), iar taina profetică finală este ceea ce Ioan identifică drept Apocalipsa lui Isus Hristos. Acea taină este desigilată atunci când „vremea este aproape”, chiar înainte ca timpul de probă să se încheie, iar acea taină este acum desigilată, pentru cei care aleg să vadă.

Înțelegerea millerită a expresiei „necurmata” din cartea lui Daniel a fost identificată de inspirație ca fiind corectă, însă până în 1901, adventismul a început un proces de respingere a aceluși adevăr fundamental, iar până în anii 1930 adventismul revenise la vechea concepție protestantă, care susține că „necurmata” reprezintă un anumit aspect al lucrării lui Hristos în sanctuar. Spiritul Profeției spune că acea concepție satanică a venit de la „îngeri care fuseseră izgoniți din cer”. Astăzi, concepția millerită corectă despre „necurmata” poate fi văzută nu doar ca simbol al păgânismului, ci și ca simbol al răzvrătirii adventismului, care aduce o lucrare de rătăcire puternică asupra celor care nu iubesc adevărul.

Milleriții au fost conduși la data corectă pentru încheierea celor două mii trei sute de ani, iar adventismul, imediat după Marea Dezamăgire, a recunoscut o lumină sporită legată de acea profecie; însă, prin respingerea „celor șapte vremi”, din 1856 până în 1863 și chiar până în această zi, ei nu au văzut nicio lumină progresivă izvorând din doctrina pe care pretind că o constituie stâlpul și temelia lor centrală. Astăzi, „cele șapte vremi” pot fi văzute (de către cei dispuși să vadă) ca fiind direct asociate cu fiecare perioadă de timp a profeciei celor două mii trei sute de ani.

Primele patruzeci și nouă de ani reprezintă ciclul odihnei țării în fiecare al șaptelea an, repetat de șapte ori. Cei patru sute nouăzeci de ani reprezintă nu doar o perioadă de probă pentru Israelul antic, ci arată și câți ani de răzvrătire împotriva poruncii de a lăsa țara să se odihnească aveau să se scurgă pentru a se acumula un total de șaptezeci de ani în care țării i s-a împiedicat odihna (care este perioada robiei pentru tocmai acea răzvrătire). Săptămâna în care Hristos a întărit legământul este alcătuită din trei ani și jumătate până la cruce și trei ani și jumătate după cruce. În acea săptămână Hristos îi aduna pe toți oamenii, căci a spus că, dacă va fi înălțat, îi va aduna pe toți oamenii.

Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și Eu, dacă voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii. Ioan 12:31, 32.

Cele două mii cinci sute douăzeci de zile în care Hristos a întărit legământul și i-a adunat pe oameni la Sine reprezintă cei două mii cinci sute douăzeci de ani în care Dumnezeu Și-a risipit poporul răzvrătit, din pricina certei legământului Său. „Șapte vremi”, împlinite împotriva împărăției de nord a lui Israel, au reprezentat împrăștierea de două mii cinci sute douăzeci de ani care a început în 723 î.Hr. și s-a încheiat în 1798. Anul 538 împarte cele două perioade și creează două perioade succesive de o mie două sute șaiszeci de ani. Prima perioadă reprezintă călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii de către păgânism, iar a doua, călcarea în picioare săvârșită de papalitate.

„Sedem časov“ v trvaní dvetisícpäťstodvadsať rokov proti južnému kráľovstvu, ktoré sa začali v roku 677 pred Kr. a skončili sa v roku 1844, sa zavřšili 22. oktobra 1844. Sú symbolom kliatby zmluvy a boli ukončené zaznením jubilejnej trúby, ktorá mala zaznieť v Deň zmierenia. Protipredobrazný Deň zmierenia, ktorý sa začal 22. oktobra 1844, predstavuje časové obdobie. Je to obdobie vyšetrujúceho súdu a počas tohto časového obdobia mala zaznievať jubilejná trúba spojená s posvätným cyklom sedem.“

Dar în zilele glasului celui de-al șaptelea înger, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu va fi sfârșită, după cum a vestit robilor Săi, prorocii. Apocalipsa 10:7.

Sunetul celei de-a șaptea Trâmbițe, care a început la 22 octombrie 1844, reprezintă Trâmbița Jubiliară a ciclului sacru de șapte, așa cum este prezentată în Leviticul douăzeci și cinci. Milleriții au avut în cele din urmă dreptate în privința datării profeciei celor două mii trei sute de ani, iar adventismul a ajuns să înțeleagă mai mult din ea imediat după Marea Dezamăgire, însă „nestemata” lui Miller a perioadei de două mii trei sute de ani strălucește astăzi de zece ori mai puternic. Fiecare caracteristică profetică a celor șapte perioade reprezentate în cadrul perioadei de două mii trei sute de ani are o legătură profetică directă cu cei două mii cinci sute douăzeci de ani

(„șapte vremi”) din capitolele douăzeci și cinci și douăzeci și șase din Levitic.

Milleriții au respins afirmația protestantismului apostat și a catolicismului că „jefuitorii poporului tău”, care „s-au înălțat” și „au căzut”, ar fi fost un simbol al lui Antioh Epifanes, și au avut dreptate. Ei au cunoscut și au apărat adevărul că Roma este aceea care, în cuvântul profetic al lui Dumnezeu, este reprezentată ca „jefuitorii poporului tău care au întărit vedenia”, și nu vreun rege sirian necunoscut și lipsit de însemnătate istorică, care ar fi întărit vedenia.

Astăzi, teologii adventiști învață că „jefuitorii poporului tău” este Antioh Epifanes. Astăzi, argumentul care, în istoria millerită, reprezenta faptul că fostul popor al legământului, care era trecut cu vederea, nu a înțeles și nici nu putea înțelege vedenia (lucru stabilit prin înțelegerea corectă a expresiei „jefuitorii poporului tău”), este din nou repetat de fostul popor al legământului, care este iarăși trecut cu vederea.

Unde nu este nicio vedenie, poporul piere; dar ferice de cel ce păzește legea. Proverbe 29:18.

Milleriții au învățat în mod corect că cei două mii cinci sute douăzeci de ani („șapte vremi”), din Leviticul douăzeci și șase, constituiau cea mai lungă și ultima profeție de timp din Biblie, dar adventismul laodicean a respins acea „bijuterie” în 1863, iar astăzi se poate vedea, (de către cei care doresc să vadă), că nu numai Milleriții au avut dreptate identificând „șapte vremi” drept cea mai lungă profeție de timp din Biblie, ci și că „blestemul”, care este indignarea lui Dumnezeu, a fost adus la îndeplinire împotriva ambelor împărății, de nord și de sud, ale lui Israel.

Astăzi se poate vedea că respectivele încheieri ale acelor două indignări, despre care vorbește cartea lui Daniel (precum și alți proroci), sunt două capete de sprijin (cel dintâi și cel din urmă) ale unei perioade de patruzeci și șase de ani, în care Hristos a ridicat templul millerit, așa cum a fost preînchipuit prin cele patruzeci și șase de zile în care Moise a fost pe munte primind instrucțiuni pentru ridicarea cortului din pustie; și prin cei patruzeci și șase de ani ai refacerii templului de către Irod, la care fariseii s-au referit în convorbirea lor cu Hristos despre faptul că El îl va „învia” prin curățirea unui templu care fusese „distrus” de negustori și schimbători de bani, precum și prin învierea templului Său omenesc, care a fost creat cu patruzeci și șase de cromozomi. Astăzi, adevărurile fundamentale millerite sunt la fel de corecte ca întotdeauna, dar acum sunt de zece ori mai profunde.

Astăzi se poate vedea (de către cei care sunt dispuși să vadă) că, atunci când Hristos S-a prezentat pe Sine ca Palmoni (Numărătorul Minunat sau Numărătorul Tainelor) în versetul al treisprezecelea din capitolul opt al cărții lui Daniel, El înfățișa legătura dintre o viziune care reprezenta o perioadă de două mii trei sute de ani și o altă viziune care reprezenta două mii cinci sute douăzeci de ani. Când este recunoscută relația dintre aceste două perioade profetice, se poate vedea că ele sunt legate în mod direct de cei o mie două sute șazeci de ani ai stăpânirii papale, care, la rândul lor, sunt legați de cei o mie două sute nouăzeci de ani din Daniel doisprezece și, de asemenea, de cei o mie trei sute treizeci și cinci de ani din același verset.

Există mult mai multe legături directe ale perioadelor profetice asociate cu cele două viziuni din versetele treisprezece și paisprezece din Daniel opt, însă ele sunt recunoscute numai de aceia care

doresc să vadă. Dar astăzi, dincolo de legăturile tuturor perioadelor de timp care sunt aduse împreună de cele două viziuni, se află descoperirea numelui lui Palmoni (Numărătorul Minunat sau Numărătorul Tainelor). Milleriții au avut dreptate cu privire la cele două versete, dar în mod limitat, iar astăzi adventismul se află pur și simplu într-un întuneric deplin și total.

Opriti-vă și rămâneți uimiți; strigați și tânguți-vă: sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu din băutură tare. Căci Domnul a turnat peste voi un duh de somn adânc și v-a închis ochii; pe proroci și pe mai-marii voștri, pe văzători, i-a acoperit. Și toată vedenia a ajuns pentru voi ca cuvintele unei cărți pecetluite, pe care o dau unuia care știe carte, zicând: „Citește aceasta, te rog”; iar el zice: „Nu pot, căci este pecetluită.” Și cartea este dată celui ce nu știe carte, zicând: „Citește aceasta, te rog”; iar el zice: „Nu știu carte.” Isaia 29:9–12.

Sora White anabainisha kwamba William Miller alipewa “nuru kuu” juu ya kitabu cha Ufunuo, lakini ufahamu wake wa sura ya kumi na mbili, kumi na tatu, kumi na saba, na kumi na nane za Ufunuo haukuwa sahihi, kwa urahisi kabisa. Uelewa huo usio sahihi haukuwakilishwa katika chati mbili takatifu, bali kile kinachowakilishwa kutoka katika kitabu cha Ufunuo, sura ya tisa, ni “johari” kwamba Uislamu unawakilishwa na Ole tatu.

„Predicatorii și oamenii au privit cartea Apocalipsei ca fiind tainică și de mai mică importanță decât alte părți ale Sfintelor Scripturi. Dar am văzut că această carte este într-adevăr o descoperire dată spre folosul deosebit al acelor care aveau să trăiască în zilele de pe urmă, pentru a-i călăuzi în a-și stabili adevărata lor poziție și datoria lor. Dumnezeu a îndrumat mintea lui William Miller spre profeții și i-a dat o mare lumină asupra cărții Apocalipsei.” Early Writings, 231.

Expresia „marea lumină” din scrierile Sorei White este foarte edificatoare. Miller a înțeles bisericile, pecețile și trâmbițele din Apocalipsa, căci îngerii sfinți „i-au îndreptat mintea” asupra acestor subiecte. „Marea lumină” dată lui Miller era reprezentată pe cele două table sacre, iar adevărurile doctrinare care constituiau „marea lumină” au fost identificate în visul său drept „nestemate”. Adventismului i-a fost dată acea „mare lumină” și a început să o acopere cu nestemate contrafăcute începând din 1863. Principiul „luminii” este că „lumina” este ceea ce Hristos folosește pentru a judeca o persoană sau un popor.

Nu numai că „lumina” judecă un popor, ci și „lumina” pe care ar fi putut-o avea dacă nu i s-ar fi împotrivit (așa cum au făcut în 1856, ca doar unul dintre multele exemple). Celălalt atribut asociat cu „lumina” este acela că „lumina” care este respinsă produce un grad corespunzător de întuneric. Adventismul a respins și a mușamalizat „marea lumină” dată de Dumnezeu lui Miller, care reprezintă temeliile adventismului.

„Cel ce vede dincolo de aparențe, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre aceia care au avut „mare lumină”: «Ei nu sunt mâhniți și încremeniți de uimire din pricina stării lor morale și spirituale.» Da, ei și-au ales propriile căi, iar sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. Și Eu voi alege amăgirile lor și voi aduce asupra lor lucrurile de care se tem; pentru că, atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, ei n-au ascultat, ci au făcut ce este rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut.» «Dumnezeu le trimite

o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună», pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să poată fi mântuiți, «ci și-au găsit plăcerea în nelegiuire». Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.

„Învățătorul ceresc a întrebat: «Ce amăgire mai puternică poate înșela mintea decât pretenția că zidiți pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu vă primește lucrările, când, în realitate, împliniți multe lucruri după politica lumii și păcătuți împotriva lui Iehova? O, este o mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți atunci când oamenii care au „cunoscut odinioară adevărul” confundă forma evlaviei cu duhul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați, îmbogățiți și că nu duc lipsă de nimic, în timp ce, în realitate, duc lipsă de toate.»”
Testimonies, volumul 8, 249, 250.

Laodicea, de care a devenit Adventismul în 1856, îi reprezintă pe aceia cărora odinioară li s-a dat „mare lumină”, dar care sunt sortiți să primească „lucrarea de rătăcire” din A Doua Epistolă către Tesaloniceni, în timp ce totodată cred că temelia falsă pe care au ridicat-o prin introducerea de monede și pietre prețioase contrafăcute este rânduită de Dumnezeu, când, în realitate, este o temelie zidită pe nisip. Adventismul este „o biserică ce a avut mare lumină, mari dovezi”, dar este o „biserică” ce a lepădat „solia pe care Domnul” a „trimis-o” și, de atunci, a primit „cele mai neîntemeiate afirmații și presupuneri false și teorii false”.

„Slujitorii nesfințiți se așază în rând împotriva lui Dumnezeu. Ei Îl laudă pe Hristos și pe dumnezeul acestei lumi în aceeași suflare. În timp ce, în mod declarat, Îl primesc pe Hristos, ei îl îmbrățișează pe Baraba și, prin faptele lor, spun: «Nu pe Omul acesta, ci pe Baraba.» Toți cei care citesc aceste rânduri să ia seama. Satana s-a lăudat cu ceea ce poate face. El crede că va desface unitatea pentru care S-a rugat Hristos să poată exista în biserică Sa. El spune: «Voi ieși și voi fi un duh de minciună, ca să-i înșel pe aceia pe care pot, să critic, să condamn și să falsific.» Fie ca fiul înșelăciunii și al mărturiei mincinoase să fie primit de „o biserică ce a avut mare lumină”, mari dovezi, și biserică aceea va lepăda solia pe care a trimis-o Domnul și va primi cele mai neîntemeiate afirmații, false presupuneri și teorii false. Satana râde de nebunia lor, căci el știe ce este adevărul.

„Mulți vor sta la amvonurile noastre cu făclia prorociei mincinoase în mâinile lor, aprinsă din făclia infernală a lui Satana. Dacă îndoiala și necredința sunt nutrite, slujitorii credincioși vor fi îndepărtați de la poporul care crede că știe atât de mult. «Dacă ai fi cunoscut», a spus Hristos, «măcar în această zi a ta, lucrurile care țin de pacea ta! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.»”

„Totuși, temelia lui Dumnezeu stă neclintită. Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Săi. Slujitorul sfințit nu trebuie să aibă niciun vicleșug în gura sa. El trebuie să fie deschis ca ziua, liber de orice urmă de rău. O slujire și o presă sfințite vor fi o putere în a face să strălucească lumina adevărului asupra acestui neam stricat. Lumină, fraților, mai multă lumină ne trebuie. Sunați din trâmbiță în Sion; dați alarma pe muntele Meu cel sfânt. Adunați oștirea Domnului, cu inimi sfințite, ca să audă ce va spune Domnul poporului Său; căci El a sporit lumina pentru toți cei ce vor asculta. Să fie înarmați și echipați și să se urce la luptă — în ajutorul Domnului împotriva celor puternici. Dumnezeu Însuși va lucra pentru Israel. Orice limbă mincinoasă va fi redusă la tăcere. Mâinile îngerilor vor răsturna planurile înșelătoare care se alcătuiesc.

Întăriturile lui Satana nu vor triumfa niciodată. Biruința va însoți solia celui de-al treilea înger. După cum Căpetenia oștirii Domnului a dărâmat zidurile Ierihonului, tot astfel va birui poporul păzitor al poruncilor Domnului și toate elementele potrivnice vor fi înfrânte. Nicio ființă să nu se plângă de slujitorii lui Dumnezeu care au venit la ei cu o solie trimisă din cer. Nu le mai căutați cusururi, zicând: «Sunt prea categorici; vorbesc prea aspru.» Ei pot vorbi cu tărie; dar nu este oare nevoie? Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor dacă nu vor lua aminte la glasul Său sau la solia Sa. El îi va muștra pe cei ce se împotrivesc Cuvântului lui Dumnezeu.”

„Satan je primenio svaku moguću meru da među nama kao narodom ništa ne dođe što bi nas ukorilo i prekorilo, i opomenulo da odbacimo svoje zablude. Ali postoji narod koji će nositi kovčeg Božji. Neki će izići između nas koji više neće nositi kovčeg. Ali oni ne mogu podići zidove da spreče istinu; jer će ona ići napred i naviše do samoga kraja. U prošlosti je Bog podizao ljude, i On još uvek ima ljude od prilike koji čekaju, pripremljene da izvrše Njegovu volju—ljude koji će proći kroz ograničenja koja su samo kao zidovi namazani nekaljenim malterom. Kada Bog stavi Svoga Duha na ljude, oni će raditi. Oni će objavljivati reč Gospodnju; podizaće svoj glas kao trubu. Istina se u njihovim rukama neće umanjiti niti izgubiti svoju silu. Oni će pokazati narodu njegove prestupe, a domu Jakovljevom njegove grehe.“ Testimonies to Ministers, 409–411.

Pentru a identifica simbolul satanic al „jertfei necurmate” ca fiind un simbol al lui Hristos înseamnă a-L lăuda pe „Hristos și pe dumnezeul veacului acestuia în aceeași suflare. În timp ce, în chip mărturisit, Îl primesc pe Hristos, ei îl îmbrățișează pe Baraba și, prin faptele lor, spun: «Nu pe Omul acesta, ci pe Baraba.»” Adevărurile reprezentate în visul lui Miller ca „nestemate” și, de asemenea, ilustrate grafic pe cele două table sacre sunt „marea lumină” care i-a fost dată lui Miller și pe care adventismul a respins-o.

Ei pretind că Îl laudă pe Hristos cu un simbol satanic și susțin că stau pe temelia lui Dumnezeu, când, de fapt, este o temelie contrafăcută care aduce o puternică amăgire peste toți cei care își iau poziția pe acea structură doctrinară greșită. Nu este nimic nou sub soare, iar Israelul modern nu face decât să calce pe urmele profetice ale Israelului din vechime.

„Un lucru îmi apasă sufletul: marea lipsă a iubirii lui Dumnezeu, care a fost pierdută prin împotrivirea continuă față de lumină și adevăr, și prin influența acelor care au fost angajați în lucrare activă, care, în fața dovezii peste dovadă, au exercitat o influență spre a contracara lucrarea soliei pe care Dumnezeu a trimis-o. Îi arăt spre națiunea iudaică și întreb: Trebuie să-i lăsăm pe frații noștri să meargă pe aceeași cale a împotrivirii oarbe, până la chiar sfârșitul timpului de probă? Dacă vreodată un popor a avut nevoie de străjeri adevărați și credincioși, care să nu tacă, care să strige zi și noapte, vestind avertizările pe care le-a dat Dumnezeu, acel popor este adventiștii de ziua a șaptea. Aceia care au avut mare lumină, ocazii binecuvântate, care, asemenea Capernaumului, au fost înălțați până la cer în ce privește privilegiul — vor fi ei, prin nefolosirea acestuia, lăsați în întuneric, corespunzător măreției luminii date?”

„Aș dori să fac apel la frații noștri care se vor aduna la Conferința Generală să ia aminte la solia adresată laodiceenilor. În ce stare de orbire se află ei! Acest subiect v-a fost adus în

atenție iar și iar, dar nemulțumirea voastră față de starea voastră spirituală nu a fost suficient de profundă și de dureroasă pentru a produce o reformă. «Tu zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, vrednic de plâns, sărac, orb și gol.» Vinovăția autoamăgirii apasă asupra bisericilor noastre. Viața religioasă a multora este o minciună.» Manuscript Releases, volumul 16, 106, 107.

„Capernaum” a fost cetatea pe care Isus a ales-o ca cetatea Sa.

„În Capernaum, Isus locuia în răstimpurile dintre călătoriile Sale înapoi și încolo, iar acesta a ajuns să fie cunoscut drept „cetatea Lui”. Era pe țărmurile Mării Galileii și aproape de hotarele frumoasei câmpii Ghenesaret, dacă nu chiar pe ea.” Hristos, Lumina lumii, 252.

Cristos a ales Capernaumul, așa cum alesese odinioară Ierusalimul.

Iar fiului său îi voi da o seminție, pentru ca David, robul Meu, să aibă totdeauna o lumină înaintea Mea în Ierusalim, cetatea pe care Mi-am ales-o ca să-Mi pun Numele acolo. 1 Împărați 11:36.

Hristos a ales adventismul drept cetatea Sa în 1844, iar până în 1863, adventismul reconstruise cetatea „Ierihonului”, un simbol al confortului și prosperității laodiceene. Așa cum a fost cu Israelul din vechime, tot astfel este și cu Israelul modern. Adventismul crede că membrii săi sunt cetățenii cetății speciale a lui Dumnezeu, dar au respins „marea lumină” care oferă dovada cetățeniei. Asemenea cetății Șilo, pe vremea lui Eli, Hofni și Fineas, adventismul va fi judecat potrivit „marii lumini” pe care a avut ocazia să o primească.

„Între copiii lui Dumnezeu doar cu numele, cât de puțină răbdare s-a manifestat, cât de multe cuvinte amare s-au rostit, cât de multă condamnare s-a rostit împotriva acelor care nu sunt de credința noastră. Mulți i-au privit pe cei ce aparțin altor biserici ca pe niște mari păcătoși, când Domnul nu-i privește astfel. Cei care îi privesc astfel pe membrii altor biserici au nevoie să se smerească sub mâna cea puternică a lui Dumnezeu. Aceia pe care îi condamnă ei poate că au avut foarte puțină lumină, puține ocazii și privilegii. Dacă ar fi avut lumina pe care au avut-o mulți dintre membrii bisericilor noastre, poate că ar fi înaintat cu mult mai repede și și-ar fi reprezentat credința mai bine înaintea lumii. Despre aceia care se laudă cu lumina lor și totuși nu umblă în ea, Hristos spune: «Dar Eu vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu, Capernaume [Advențiști de Ziua a Șaptea, care ați avut mare lumină], care ești înălțat până la cer [în ce privește privilegiul], vei fi coborât până în iad; căci, dacă lucrările puternice care au fost făcute în tine ar fi fost făcute în Sodoma, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi. Dar Eu vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine.» Atunci Isus a luat cuvântul și a zis: «Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți [în propria lor socotință] și le-ai descoperit pruncilor.»

„Și acum, pentru că ați făcut toate aceste lucruri, zice Domnul, și v-am vorbit, sculându-Mă dis-de-diminează și vorbind, dar n-ați ascultat; și v-am chemat, dar n-ați răspuns; de aceea voi face casei acesteia, care este chemată după Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, așa cum am făcut Șilo-ului. Și vă voi

arunca dinaintea feței Mele, cum i-am aruncat pe toți frații voștri, toată sămânța lui Efraim.”

„Domnul a întemeiat în mijlocul nostru instituții de mare însemnătate, iar ele trebuie să fie administrate nu așa cum sunt administrate instituțiile lumești, ci după rânduiala lui Dumnezeu. Ele trebuie să fie conduse cu ochiul ațintit numai spre slava Sa, pentru ca, prin orice mijloace, sufletele care pier pierdute să poată fi mântuite. Către poporul lui Dumnezeu au venit mărturiile Duhului și totuși mulți nu au luat seama la muștrări, avertizări și sfaturi.”

„Ascultați dar aceasta, popor nebun și lipsit de pricepere, care aveți ochi și nu vedeți, care aveți urechi și nu auziți: nu vă temeți voi de Mine, zice Domnul? Nu veți tremura voi înaintea prezenței Mele, Eu, care am pus nisipul hotar mării, printr-o rânduială veșnică, pe care ea nu o poate trece? Și, deși valurile ei se frământă, totuși nu biruiesc; deși viuesc, totuși nu pot trece peste el. Dar poporul acesta are o inimă îndărătnică și răzvrătită; s-au răzvrătit și au plecat. Ei nu zic în inima lor: «Să ne temem acum de Domnul Dumnezeu nostru, care dă ploaie, atât pe cea timpurie, cât și pe cea târzie, la vremea ei; El ne păstrează săptămânile hotărâte ale secerișului.» Nelegiuirile voastre au îndepărtat aceste lucruri, și păcatele voastre au oprit de la voi bunătațile.... Ei nu judecă pricina, pricina orfanului, și totuși propășesc; iar dreptul celui lipsit nu-l judecă. Să nu cercetez Eu aceste lucruri? zice Domnul; să nu Se răzbune sufletul Meu pe un neam ca acesta?”

„Oare va fi Domnul silit să spună: «Nu te ruga pentru poporul acesta, nu înălța pentru ei nici strigăt, nici rugăciune și nu mijloci la Mine, căci nu te voi asculta»? «De aceea ploile au fost oprite și n-a fost ploaie târzie.... Nu vei striga tu către Mine de acum înainte: Tatăl meu, Tu ești călăuzitorul tineretii mele?»” Review and Herald, 1 august 1893.

Vom continua în articolul următor analiza „marii lumini” care i-a fost dată lui William Miller asupra cărții Apocalipsa.

„Când Hristos a venit în lume pentru a exemplifica adevărata religie și pentru a înălța principiile care ar trebui să guverneze inimile și faptele oamenilor, minciuna prinsese o rădăcină atât de adâncă în cei care avuseseră o lumină atât de mare, încât ei nu mai înțelegeau lumina și nu aveau nicio înclinație să părăsească tradiția pentru adevăr. L-au respins pe Învățătorul ceresc, L-au răstignit pe Domnul slavei, pentru a-și păstra propriile obiceiuri și născociri. Tocmai același spirit se manifestă în lume astăzi. Oamenii sunt împotriviți cercetării adevărului, de teamă ca tradițiile lor să nu fie tulburate și să nu fie introdusă o nouă ordine a lucrurilor. În omenire există o înclinație constantă spre rătăcire, iar oamenii sunt în mod firesc înclinați să înalțe foarte mult ideile și cunoștința omenească, în timp ce ceea ce este divin și veșnic nu este nici discernut, nici prețuit.” Counsels on Sabbath School Work, 47.